

SAMBORZEC

NA LINII CZASU

Nr 103 luty 2022

Gazeta Wspólnoty Samorządowej

Owocny jubileuszowy Finał WOŚP

Podliczone! Tegoroczny wynik zbiórki sztabu nr 4239 w Samborcu to: 19 348,97 zł! Dziękujemy wszystkim, którzy współtworzyli z nami 30. Finał Wielkiej Orkiestry Świątecznej Pomocy!

Dzięki zaangażowaniu i dobremu sercu wielu osób samborzeckiemu sztabowi udało się wesprzeć tegoroczną edycję WOŚP poprzez kwestę wolontariacką, organizację finału w postaci sklepu orkiestrowego WOSP oraz wydarzenia poprzedzające finał.

Dziękujemy dwudziestce naszych wspaniałych wolontariuszy za poświęcenie i wytrwałość, mimo tak trudnych warunków pogodowych. Byli to: Magdalena Chmura, Edyta Dragan, Maja Kapaścińska, Jakub Kasprzak, Joanna Kasprzak,

Dziękujemy także dziewczynom z KGW Szewce za pomoc (o poranku) w przygotowaniu sklepu orkiestrowego oraz Barbarze Bonie za pomoc w rozliczaniu wolontariuszy i wszelkie wsparcie.

Finał poprzedziły wydarzenia organizowane na rzecz WOŚP: licytacje, loteria fantowa i kiermasz ciast w Zespole Publicznych Placówek Oświatowych w Samborcu, morsowanie w Szewcach, mecz Samborzec – Obrazów w Samborcu, zumba w Gorzyczanach, rajd nordic walking

Kacper Kieroń, Szymon Konat, Martyna Kopicioł, Bartosz Łukawski, Kacper Majewski, Zuzanna Misiuda, Katarzyna Obrębska, Natalia Osowska, Anna Pawlik, Krzysztof Stępień, Klaudia Stroiwaś, Weronika Tomala, Karol Wódcz, Magdalena Zajdlisz, Zuzanna Zbieska.

w Chobrze. Organizatorom i uczestnikom bardzo dziękujemy!

Dziękujemy wszystkim tym, którzy wsparli WOŚP, przekazując rozmaite vouchery i przedmioty, a także tym, którzy je nabyli, zasilając konto WOŚP! Do zobaczenia za rok!

Znamy laureatów konkursu czytelniczego „Najlepszy Czytelnik Roku 2021”, organizowanego przez Gminną Bibliotekę Publiczną w Samborcu. Za swoją pasję do książek zostali nagrodzeni.

Czytelnik roku wybrany

Celem konkursu jest popularyzowanie czytelnictwa oraz zachęcenie mieszkańców gminy do korzystania z bogatych zbiorów biblioteki. A naprawdę jest z czego korzystać. Księgozbiór liczy 28 684 pozycji. Udostępniamy także zbiory multimedialne: filmy, audiobooki oraz gry. W bibliotece można również korzystać z platform świadczących usługi udostępniania publikacji elektronicznych: Legimi i IbukLibra oraz cyfrowej wypożyczalni publikacji naukowych Academia.

4 lutego 2022 r. w Gminnej Bibliotece Publicznej nagrodzono czytelników, którzy wypożyczyli i przeczytali najwięcej książek w 2021 roku. Nagrody przyznano w pięciu kategoriach wiekowych. W I kategorii wiekowej – „czytelnik w wieku do lat 5” zwyciężyła Lena Korycińska (147 wypożyczonych książek). W II kategorii wiekowej – „czytelnik od 6 do 12 lat” nagrodę otrzymał Karol Śliwiński (45 wypożyczonych książek). Zwycięzcą w III kategorii wiekowej – „czytelnik w wieku od 13 do 15” został Maciej Niezgoda (53 wypożyczone książki). W IV kategorii wiekowej – „czytelnik w wieku od 16 do 24 lat” zwyciężył Adam Garnuszek (18 wypożyczonych książek). W V kategorii wiekowej – „czytelnik w wieku od 25 lat” nagrodę otrzymała Małgorzata Komorowska (201 wypożyczonych książek). Wszyscy laureaci konkursu otrzymali nagrody książkowe oraz pamiątkowe dyplomy.

Gratulujemy zwycięzcom osiągnięcia wysokich wyników czytelniczych, dziękujemy za ich zaangażowanie i pasję do czytania. Serdecznie zapraszamy pozostałych czytelników naszej biblioteki do udziału w konkursie „Najlepszy Czytelnik Roku 2022”. Sprawdzicie, ile książek uda się Wam przeczytać w tym roku. Wypożyczajcie, czytajcie i wygrywajcie nagrody.

Dofinansowanie na wycieczki szkolne

Publiczna Szkoła Podstawowa im. Armii Krajowej w Zawierbiu otrzymała dofinansowanie w ramach przedsięwzięcia Ministra Edukacji i Nauki pod nazwą „Poznaj Polskę”.

W dniach 20-22 października 2021 r. grupa 47 uczniów z klas IV-VIII uczestniczyła w 3-dniowej wycieczce na Górny Śląsk. Uczniowie mieli okazję zobaczyć: wystawę muzealną pt. „Obóz dwóch to-

talitaryzmów 1943-1956” w Jaworznie, a także tzw. polskie Malediwy, radiostację w Gliwicach, górnośląski park etnograficzny w Chorzowie oraz przejść się szlakiem kruszcowym, który znajduje się w Dąbro-

wie Górniczej. Jednak najwięcej emocji wzbudziło zwiedzanie podziemnej zabytkowej kopalni rud srebrno-żelaznych w Tarnowskich Górach oraz przepływ łodziami sztolni „Czarnego Pstrąga”. Trzeciego dnia w drodze powrotnej uczestnicy wycieczki zwiedzili Zamek w Odrozynie.

15 października 2021 r. uczniowie klas I-III udali się na jednodniową wycieczkę do Warszawy. Pierwszym punktem wycieczki było odwiedzenie Centrum Nauki Kopernik, gdzie ogromnym zainteresowaniem wśród uczniów cieszyło się Planetarium. Uczniowie poszerzyli swoją wiedzę na temat kosmosu. Drugim punktem wycieczki był Zamek Królewski jako symbol kultury i dziedzictwa narodowego. Na koniec uczniowie zrobili sobie pamiątkowe zdjęcie z pomnikiem syrenki na Starym Mieście. Koordynatorkami wycieczek były panie: dr Beata Wolnik oraz mgr Paulina Stefaniak.

Informacja w sprawie zwrotu podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego

Wójt gminy Samborzec informuje, iż rolnicy mogą ubiegać się o zwrot podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego w dwóch terminach:

- od 1 do 28 lutego 2022 r. wraz z fakturami VAT lub ich kopiami potwierdzającymi zakup oleju napędowego do produkcji rolnej w okresie od 1 sierpnia 2021 r. do 31 stycznia 2022 r.

- od 2 do 31 sierpnia 2022 r. faktury dołączone do wniosku obejmują okres od 1 lutego do 31 lipca 2022 r.

Limit zwrotu podatku akcyzowego na 1 ha użytków rolnych w 2021 roku wynosi 110 litrów.

Średnia roczna liczba dużych jednostek przeliczeniowych bydła – 40 litrów – dotyczy roku poprzedzającego rok złożenia wniosku o zwrot podatku akcyzowego.

Kwota zwrotu podatku akcyzowego na 1 ha użytków rolnych w 2022 r. wynosi 110,00 zł.

Droga z Samborca do obozu w Dachau

Najcenniejszym i największym darem, jaki człowiek może ofiarować drugiemu, jest dar miłości i oddanie za niego swojego życia. Takim darem w nas zaskarbił sobie szacunek i uznanie syn ziemi sandomierskiej, błogosławiony ks. kmdr ppor. Władysław Miegiń.

Postać i życie księdza Władysława Miegonia, kapłana i żołnierza, szczególnie dziś wyzwała w nas potrzebę ukazania w jaki sposób Jego indywidualne działania, ale także te zbiorowe, pokazują całą prawdę o tym wielkim Polaku. Życiorys błogosławionego może stanowić scenariusz do niejednego filmu fabularnego, gdyż kształtowała go polska historia i realia tamtych lat.

Z chwilą upływu czasu, coraz częściej sięgamy pamięcią do czasów Jemu współczesnych. Obejmujemy refleksją Jego posługę i życie przepełnione wielką miłością do Boga i bliźniego. Czasy, w jakich przyszło żyć księdzu były bardzo trudne, to czas wielu wyrzeczeń i wielkiej próby wiary, czas rozbiorów i niewoli Polski, okres I wojny światowej, wojny z bolszewikami w 1920 roku, ale także pionierskie formowanie się odrodzonego Państwa Polskiego po 1918 roku i czas strasznej II wojny światowej.

Pragnę, aby przedstawienie postaci bł. Władysława Miegonia stanowiło hołd złożony człowiekowi oddanemu Bogu i Ojczyźnie, obdarzonemu wyjątkowymi przymiotami. Poniósł śmierć męczeńską, do końca swych dni pamiętał o swojej rodzinie, swoim miejscu urodzenia, o sąsiadach i kolegach, o Oksywiu i Gdyni, o marynarzach i kapłanach, z którymi dane było Mu żyć. Nie powrócił już do swojej parafii wojskowej w Gdyni. Nie powrócił do ukochanego, rodzinnego Samborca. Nie mógł też powrócić na żaden z sandomierskich cmentarzy. Po męczeńskiej śmierci w obozie, zwłoki Jego spalono w krematorium. Niechaj życie i męczeńska śmierć błogosławionego ks. kmdr. ppor. Władysława Miegonia będzie dla teraźniejszych i przyszłych pokoleń przesłaniem, że nie wolno ustawać w drodze do świętości. Dopóki człowiek żyje i bije w nim serce, ma szansę na zdobycia nieba. Dobry Bóg daje szansę wszystkim, nie wyklucza nikogo z grona zbawionych. Ks. kmdr ppor. Władysław Miegiń dał świadectwo i wskazał nam drogę, jaką należy wybrać i nią iść, aby cel ten osiągnąć.

Samborzec, miejscowość, w której urodził się bł. ks. kmdr ppor. Władysław Miegiń jest stolicą gminy od co najmniej 1835 roku. I tak oto w dniu 30 września 1892 roku w piątek, o godz. 12.00 w Samborcu, wiosce i gminie w powiecie sandomierskim, guberni radomskiej w zaborze rosyjskim urodził się Władysław Miegiń. Występująca w niektórych dokumentach i artykułach data urodzenia 16 września 1892 roku wynika z różnicy kalendarza kościoła katolickiego i wschodniego. Rodzicami Władysława byli Stanisław Miegiń (ur. w 1866 r. w Nawodzicach gm. Klimontów) i Marianna z domu Rewera (ur. w 1871 r. w Samborcu). Sakrament chrztu otrzymał w rodzinnej parafii na drugi dzień po urodzeniu. Chrztu niemowlęciu udzielił proboszcz samborzeckiego kościoła ks. Kajetan Kwitek. Akt urodzenia Władysława Miegonia sporządzony w języku rosyjskim stanowi, iż nowo narodzone dziecko zostało podane do chrztu w obecności świadków: Wawrzyńca Rewery i Jana Kołodzieja, a rodzicami chrzestnymi zostali: Marcin Stępień i Wiktoria Popielowa.

Akt urodzenia i chrztu nr 83/1892 r. brzmi następująco: „Sporządzono we wsi Samborcu, pierwszego października tysiąc osiemset dziewięćdziesiątego drugiego roku. O trzeciej godzinie po południu pojawił się Miegiń (Stanisław Miegiń) właściciel ziemski z Samborca, mający dwadzieścia sześć lat od urodzenia w obecności świadków: Wawrzyńca Rewery, czterdzieści cztery lata od urodzenia i Jana Kołodzieja, trzydzieści trzy lata od urodzenia, właścicieli ziemskich z Samborca i przedstawił nam niemowlę płci męskiej, oznajmiając,

Ks. Władysław Miegiń w latach seminarystycznych. Fotografia ze zbiorów Muzeum Marynarki Wojennej w Gdyni.

że ono urodziło się w Samborcu, dnia trzynastego września bieżącego roku, o godzinie dwunastej w południe z prawowitej jego żony Marianny z domu Rewera, dwadzieścia dwa lata od urodzenia. Niemowlęciu temu przy chrzcie świętym, odbytym dzisiaj, przez księdza Kajetana Kwitka, nadano imię Władysław a rodzicami chrzestnymi byli – Marcin Stępień i Wiktoria Popielowa – właścicielka majątku Zajeziorka. Akt ten ogłaszającemu i świadkom, którzy nie umieją czytać i pisać – przeczytać. Nam tylko podpisać. Książd Kajetan Kwitek, Administrator (-) Urzędnik obywatelski – Sostojnij (-).” Oryginał zapisu metrycznego sporządzony jest w języku rosyjskim.

Władysław Miegiń był synem pierworodnym. Opracowania podają różną liczbę jego rodzeństwa. Powodem rozbieżności może być śmierć już w dzieciństwie, tuż po porodzie niektórych z nich. W aktach Urzędu Stanu Cywilnego w Samborcu zapisane jest, że Władysław Miegiń posiadał jeszcze siedmioro rodzeństwa. I tak według czasowej kolejności narodzin: 1. Helena Miegiń, urodzona 20 lutego 1895 r., zmarła mając 18 lat w 1913 roku, była panną. 2. Jan Miegiń, urodzony 19 listopada 1897 roku, zmarł 25 kwietnia 1973 roku. Miał sześcioro dzieci (Jerzego, Stanisława, Mariannę, Antoniego,

Ludmiłę i Barbarę). 3. Julianna Miegiń, urodzona 21 lutego 1901 roku, zmarła 6 kwietnia 1901 roku (żyła 45 dni). 4. Anna Miegiń, urodzona 17 czerwca 1902 roku, zmarła w 1971 r. Była żoną Jana Stępnia. 5. Marianna Miegiń, urodzona 28 sierpnia 1906 roku, zmarła w 1987 roku. Była żoną Marianna Staśkiewicza. 6. Józef Miegiń, urodzony 11 marca 1909 roku, zmarł 29 stycznia 1916 roku, mając niespełna 7 lat. 7. Zofia Miegiń, urodzona 14 maja 1915 roku, zmarła w 1951 roku, była panną.

Rodzice Władysława Miegonia byli średnio zamożną rodziną włościańską. Posiadali gospodarstwo rolne o powierzchni 16 mórg pola. Ojciec Władysława, Stanisław Miegiń, oprócz prowadzenia gospodarstwa rolnego zajmował się ciesielką i wykonywał różne drewniane elementy do wozów konnych i sań, śnice, drewniane koła, rycony, dyszle, lotry, kłonicie i inne. Był kołodziejem, prowadził warsztat kołodziejski. Praca w warsztacie dawała dodatkowe zarobki, co pozwoliło zapewnić środki na edukację dzieci i utrzymanie domu. Sąsiadami Miegoniów byli gospodarze: Tarno Czesław od strony Sandomierza i Rędzi Franciszek od strony Koprzywnicy. Nieco dalej mieszkali Berasiowie, Paluchowie, Łukawscy, Kołodziejowie, Gierczykowie i inni. Dom, w którym mieszkała rodzina Miegoniów, wykonany był z drewna, kryty snopkiem, dość długi, posiadający na kalenicy dwa kominy. Wystawiony został w połowie XIX wieku. Dom podzielony był sienią na pół. Mieszkały w nim dwie rodziny, Miegoniów i Rewerów. Do wnętrza mieszkań prowadziły dwa osobne wejścia z sieni. Z lewej strony budynku mieszkała rodzina Miegoniów, a z prawej Rewerów. U Miegoniów była duża kuchnia i dwa pokoje, jeden duży i drugi mniejszy oraz duża komora podpiwniczona na ziemniaki. Z sieni było wejście na strych. Strych był wspólny dla obu rodzin. Za domem w odległości ok. 30 metrów stała stodoła pokryta snopkiem, a pomiędzy stodołą a domem stał budynek gospodarczy. Obok domu rosły gruszki, niskie ozdobne krzewy i pergamony. Staraniem Jana Stępnia w początku lat trzydziestych ubiegłego wieku zmieniono pokrycie dachu ze słomy na dachówkę. Dom rodzinny Miegoniów i Rewerów stał do końca na posesji Jana i Anny Stępnioń oraz Stanisława i Marianny Sędrowiczów. Dom rozebrano w 1974 roku. W skromnym domu Miegoniów często wspomniano tragedię upadku powstania styczniowego, czytano książki, poznawano historię i literaturę Polski. Rodzice wychowywali dzieci w duchu patriotyzmu i umiłowania bliźniego. Marian Stępień z Sandomierza tak wspomina: „Rodziców księdza a naszych dziadków pamiętam bardzo dobrze. W ich domu urodziliśmy się, z nimi mieszkaliśmy przez kilka lat po śmierci ks. Władysława. Byli to ludzie prości, szlachetni. Pracowici, lecz szczególnie wyróżniający się duchem pobożności, modlitwy i pokory.” cdn.

ANDRZEJ CEBUŁA

Redakcja nie odpowiada za treść publikacji autorskich.

Dzieje gminy rymem pisane

ZŁOTA

Złota – jedna z najstarszych wsi w samborzeckiej gminie, Słynąca z wykopalisk archeologicznych. Przez miejscowość potok Polanówka (Życianka) płynie, A człowiek swe ślady zostawił już w czasach neolitycznych.

Nazwa wsi w dwojaki sposób tłumaczona, Może pochodzić od słowa „złota” – określenie krajobrazu – Czysta, jasna, urodzajna kraina, Czyli złoto – w potocznym znaczeniu wyrazu.

Druga wersja nazwy wioski, Jak lokalna powiastka utrzymuje, Może pochodzić od zakopanego złota – skarbu wielki, Gdzie do tej pory niejeden odkrywca go poszukuje.

Pod względem archeologicznym miłośnicy starożytności Od ponad stu lat różne skarby z ziemi wydobywają, Służą one nauce, jak też potomności, A więc i wartość podwójną mają.

Teren ten już w neolicie ludzie gęsto zamieszkiwali, Kultura złocka archeologom dobrze jest znana, Od średniowiecza podróżni chętnie na odpoczynek tu się zatrzymywali, Gdy trasa Sandomierz – Kraków była pokonywana.

Księżna Maria, żona Bolesława Kędzierzawego W zamian za inne dobra biskupom krakowskim Złotą oddała, Zastrzegając przy zamianie tego, Że karczmą i dziesięcina do sandomierskiej parafii św. Piotra będzie należała.

Przez kolejne stulecia majątkiem Złota zarządzali dzierżawcy lub administratorzy. Przed rokiem 1820 dobrami zarządzał generał Stefan Koszariski, Który w Kampanii Napoleońskiej się zasłużył, Potem majątek przeszedł pod zabór rosyjski.

W 1835 r. namiestnik Królestwa Polskiego Iwan Paskiewicz, jako donację majątek Złota, W nagrodę za tłumienie powstania listopadowego gen. Kotzebue ofiarowuje. Pod koniec wieku XIX właścicielką zostaje Korigoim Helena, W imieniu której dzierżawca na ziemiach gospodaruje.

Rodzina Lenartowiczów, która przez dłuższy czas ziemię dzierżawiła, Przyczyniła się do umożliwienia wielu odkryć archeologicznych. W 1886 r. za administratora Aleksandra Lenartowicza reforma uwłaszczeniowa była, Nadająca ziemię dla chłopów we dworze pracujących.

Dwór i folwark do 1918 r. prywatne pozostały, A po odzyskaniu niepodległości wszystkie ziemie donacyjne zostały upaństwowione, W ręce miejscowej ludności się dostały, A w 1928 r. części Złota Wieś i Złota Folwark wyodrębnione.

EWA JUDA

Cały tekst dostępny jest na facebookowym profilu autorki. Redakcja nie odpowiada za treść publikacji autorskich.